

ventes af den, der en Gang om end i forbigaaende Trang har maattet tage Fattigvæsenets Hjælp og er undergivet de heraf flydende Indskrænkninger i de borgerlige Rettigheder. At Sygekasseinstitutionen saaledes i samme Forhold, som den naar op til at yde en virkelig fyldestgjørende Forsikkring, vil komme til at arbejde for Kommunerens økonomiske Interesser, turde være utvivlsomt. Allerede nu, da Sygdomsforsikringen er spredt og uordnet, og den enkelte Kasse ikke giver nogen Garanti for, at den er istand til at yde en tilstrækkelig Forsikkring, bliver der i ikke ringe Omfang Sygekasserne Støtte til Del fra Kommunerne; saaledes udgjorde Kommuneilskudet, som det ophyses af Kommissionen, i 1885 for de ydste Landsygekassers Vedkommende endog imellem 13 og 14 pCt. af den samlede Indtægt.

Skjøndt det saaledes paa mange Steder ikke vilde være noget Nytt for Kommunerne at yde Sygekasserne økonomisk Støtte, maa det dog erkjendes, at det kunde ramme navnlig de mindre Kommuner for pludseligt og gribe forstyrrende ind i deres Økonomi, om det ved Oven foreskrevne Tilskud til Sygekasserne strax blev paalagt Kommunerne eller dette dog efter en vis Tids Forløb pludselig med hele sit Beløb gik over paa disse. Her til kommer, at Fordelene for Kommunerne af Sygekassernes Virksomhed dels ikke altid strax ville blive følelige, dels, som nedenfor nævnt, noget ville være undergivne Tilfældigheder overfor den enkelte Kommune, saalænge Lovens Virkninger ikke fuldt ere trængte igjennem og et omfattende System af anerkjendte Sygekasser er kommet til Eksistens. Man har derfor anset det rigtigt, at Staten i de 2 første Aar bestrider Udredelsen af Tilskudet, og at dette derefter paa den i § 9 nærmere angivne Maade efterhaanden gaar over paa Kommunerne.

De kommunale Samfund, som blive pligtige at yde Tilskud til Sygekasserne, maa efter den fremsatte Betragtning være dem, hvilke Fattigforførgelsesbyrden paahviler, nemlig Kjøbstæderne og de mindre Landkommuner. Det vil imidlertid let ses, at det ikke vil være muligt i den Forstand at sikkre Forbindelsen mellem den enkelte Kommunes Bidragspligt og den Fordel, som kan ventes gennem en Formindskelse af Fattigforførgelsesbyrden, at Tilskudet skulde kunne bestemmes efter, om en Kommune efter Loven er Forførgelseskommune for alle eller en vis Del af den paagjældende Sygekasses Medlemmer. Spørgsmaalet om Forførgelsespligten kan ikke afgjøres efter en ydre, strax iværkspringende Kjendsgjerning; det kræver

for hvert enkelt Tilfælde en forudgaaende nøiagtig Underjøgelse og frembyder ofte store Tvivlsmaal, ligesom det er Kilde til hyppige Stridigheder mellem Kommunerne. At lade dette Spørgsmaal komme til Afgjørelse overfor hvert enkelt Sygekassemedlem, forinden en Kommunes Tilskud kunne bestemmes, vilde være ugjærligt.

Naar nærværende Forslag bestemmer, at Tilskudet skal ydes af de Kommuner, i hvilke Medlemmer af anerkjendte Sygekasser i Aarets Løb have haft fast Ophold, knytter man Afgjørelsen til et let overskueligt Forhold, som ikke kan forudsættes at ville berede Vanskeligheder. Efter den store Betydning, som Opholdet har for Bestemmelsen af Forførgelsespligten, maa det dernæst antages, at denne Ordning i det Hele og Store vil lægge Byrden paa de Kommuner, hvilke Fordelene ved Forsikringen tilfalde. Der vil selvfølgelig kunne indtræde Tilfælde, hvor det foreligger klart, at adskillige i en Kommune bosatte Sygekassemedlemmer, for hvilke Tilskud maa ydes, ere forførgelsesberettigede andetsteds, men det maa herved erindres dels, at Erstatning ofte og navnlig, efterhaanden som Sygekasseinstitutionen i Kraft af nærværende Lov breder sig videre, vil have derigjennem, at der for Individuer, som ere forførgelsesberettigede i den paagjældende Kommune, men bosatte udenfor denne, vil kræves Tilskud af andre Kommuner, dels at Opholdskommunen, selv om den ikke tillige er Forførgelseskommune, gennem Lovgivningens Regler om Grændsen for de Fattigudgifter, som kunne erholdes refunderede af Forførgelseskommunen, samt om Forpligtelsen til i en vis Tid at yde Sygehjælp uden Krav paa Refusion er udjat for at blive paadraget Bekostninger, og at den altsaa ogsaa som saadan har Interesse af sine Beboeres Sygdomsforsikring.

Endnu et væsentligt Punkt, med Hensyn til hvilket nærværende Forslag stiller sig fra Kommissionens Forslag, skal her fremdrages, nemlig Sygekassernes Begravelshjælp. Meddens Kommissionens Forslag paalægger de anerkjendte Sygekasser som Pligt at yde Begravelshjælp ved Medlemmets, hans Hustru og Børns Død, uden at der dog i Forslaget fastsættes en Størrelse af Hjælpen, giver nærværende Forslag kun Kasserne Ret til at yde Begravelshjælp, men fordrer det ikke. For saadan Hjælp beregnes der da særligt Medlemsbidrag, i Forhold til hvilket der ikke tilkommer Kassen noget Tilskud af det Offentlige.

Alf den paa Kommissionens Foranstaltning udarbejdede Overfigt over de danske Sygekasser, Side 108, fremgaar det, at af